

Initiativ fra Folkethingets Gaand, og hvis det bliver modtaget og kan begynde at virke støttende til det store Afjendte, som det ærede Medlem drømmer om, er det altid noget Væsentligt, i alt Fald Noget, som jeg sætter en Del mere Pris paa end paa Fantasier (Steenstrup: Ingen Personligheder!). Det gjør mig ondt, om det generede det ærede Medlem (Steenstrup: Nei paa ingen Maade!). — Den ærede Ministers Forsvar for hans Rosenborg Brøndanstalt skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg tror ikke, at Ministeriets hele Stilling til dette Spørgsmaal er rigtig, men det er allerede ubivklet af Udvalget i Betænkningen, saa at jeg ikke skal omtale det nærmere her.

Derimod forekommer det mig, at der er meget god Anledning for mig til nærmere at omtale vore Udtalelser angaaende Frederiksborg Slots Anvendelse efter de Angreb, der ere rettede mod det Mindretal, hvortil jeg hører, af den høitærede Minister og navnlig da af de to ærede Medlemmer for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) og for Leire (Holtstein-Ledreborg). Jeg tror, at de i alt Fald gjøre sig skyldige i nogen Misforstaaelse af vort Forslag. Det er nu Et. Men de gjøre sig skyldige i Misforstaaelse af selve Sagen, det er endnu værre. Vor første Paastand gaar ud paa, at Regjeringen ikke har nogen konstitutionel Besøielse til saaledes at raade over Frederiksborg Slots fremtidige Anvendelse uden Rigsdagens Samtykke. Det mener nu den høitærede Minister, at han har havt af den Grund, at han ikke har begjæret Penge af Staten. Vi kjende nok denne Theori, vi have høit den for nylig fremsætte under en anden Procedure, at Regjeringen gjerne kan handle med Statens Formue, som den finder for godt, naar den blot ikke bruger Penge dertil. Ja, selv har den endogaa viist, at den kunde bruge Penge dertil. Den Theori kunde føre meget vidt, det er ganske vist. Man kunde paa den Maade træffe Bestemmelse om Anvendelsen af en værdifuld Statsformuegenstand, værdifuld enten paa Grund af dens mindeværdige Betydning, eller paa Grund af dens praktiske Brugbarhed, uden at man udsatte sig for en eneste Stillings Udgift for Dieblicket. Jeg forstaaer ikke Forskjellen mellem at raade over Statens Formue selvstændig fra Regjeringens Side, raade over den saaledes, at den faar en Brug, som maaske Lovgivningsmagten ikke vilde have samtykket i, at den skulde have, og derved altsaa foregribe den fri Bestemmelse om Gjenstanden fra Lovgivningsmagtens Side, og saa ligefrem at tage Penge og bruge dem uden Lovgivningsmagtens Samtykke. I det ene Tilfælde er det en Værdigjenstand, man anvender uden Lovgivningsmagtens Samtykke, og i det andet Tilfælde er det rede Penge. Mig forekommer det, at begge Tilfælde ere fuldstændig ens. Naar man nu vil se disse Bilag efter i Betænkningen, vil man møde i det

første egentlige Bilag i Sagen Tillæg B., Sp. 219—20, en Sætning, som handler om Frederiksborg Slot. Denne Sætning lyder saaledes: „Endnu sørgeligere vilde det være, dersom denne ubenyttede Tilstand skulde friste til at anvende de ledige Rum i Christian den Fjerdes Borg til det første det bedste offentlige Brug for at spare en Udgift til Lokaler andesteds.“ Der siges nogle smaa „Hør“ derovre. Jeg veed ikke, hvem det er; ellers skulde jeg besvare det (Kofod: Det er Bornholms Amts 1ste Valgkreds). Det ærede Medlem er inde i Tankgangen. Jeg skal sige, hvorledes jeg forstaaer denne Tankgang og forstaaer den i Forbindelse med flere Ytringer, der ere komne frem i beslægtede Forhold. Jeg forstaaer disse Ytringer, som om der deri ligger en skjult Mistillid til Folkerepresentationen og Lovgivningsmagten med Hensyn til, at den kunde træffe Bestemmelser om Frederiksborg Slot til en efter Vedkommendes Opsattelse vanhellig Brug. Det første Aktstykke i denne Sag fremtræder altsaa med Mistillid til Lovgivningsmagten med Hensyn til Anvendelsen af Frederiksborg Slot, og gennemgaar jeg samtlige Aktstykker, møder jeg der som en rød Traad stadig den samme Mistillid til Lovgivningsmagten forsaavidt Folkerepresentationen angaar, en Mistillid, som paa ethvert Punkt søger at holde Folket, forsaavidt det er repræsenteret i Rigsdagen, udenfor at have videre med denne Sag at gjøre. Det er Karakteren af hele Forretningen. Det er igennem denne Aand, at vi have Ret til at se dette Spørgsmaal. Det er en mod Folkerepresentationen aadende Mistillid, som gaar gennem disse Aktstykker, hvor smukt Formaalet eller Hensigten end ved Siden deraf kan være. Men mødes vi her med en saadan Mistillid, saa mødes det Folk, hvilket vi repræsenterer, det Folk, for hvis frivillige Bidrag, baade gennem Lotterispil — thi Mange have spillet i Lotteriet, fordi det havde det Formaal — og gennem direkte frivillige Gaver samt gennem Bevilling af Statskassen Frederiksborg Slot er reist, med den samme Mistillid. Jeg siger, at det er Folket, der har ydet disse Bidrag; thi det, at enkelte private Mænd have givet Mere eller Mindre, forander ikke Karakteren. Vi møde da ogsaa Sp. 217—218: „Hensynet at tilveiebringe for Kongehuset et storartet Festslokale ved Kroninger og andre Østtildeligheder, fremmede Gyrsters Besøg og Deslige.“ Indstillingen gaar altsaa ud paa, at den ene Fløi fremtidig anvendes dels til Festslokaler ved storartede Feiligheder, dels til Anbringsgelsen af et historisk Museum. Det ene Punkt kommer jeg nu til at berøre. Vi møde der som helt igennem samtlige Bilag en Bestemmelse om, at det skal være til Brug særlig for Civillisten ved Kroningshøitideligheder og Festsigheder; men nu veed jeg ikke rettere, end at den bestaaende Lovgivning siger, at ved ethvert Thronskifte bestemmes det ved Lov, hvilke offentlige Bygninger der skal